

med Ordination, dels uden saadan. Den nuværende Provsteret bestaar af en gejstlig og en Jurist, og den er i Virkeligheden ikke en Smule mere kvalificeret til at dømme i disse Sager end en almindelig verdslig Domstol. Og hvad de andre Sager angaar om forargeligt Levned og Forseelser i Embedsforhold, tillader jeg mig at mene, at verdslige Domstole kunne dømme deri med fuldstændig den samme Sikkerhed som de gejstlige Domstole. Jeg skal ikke gøre nogen Erindring imod, at vi i Fremtiden, naar vi faa en Kirkeforfatning, faa et særligt Organ for saadanne Forseelser; men indtil vi faa et saadant Organ, kunne de verdslige Domstole meget godt dømme deri. Naar den højtærede Minister tror, at det vil være noget anstødeligt i, at Politibetjente faa med disse Forhold at gøre, tillader jeg mig at nævne det Faktum, at Politibetjente selvfølgelig benyttes af Provsteretterne; det er aldeles sikkert. Provsteretterne have ved de Sager, de behandle, ikke noget andet Middel at benytte uden for Retten end Politibetjentene. Jeg tror altsaa, at de Angreb, som Ministeren rettede mod Motiveringens deraf, ikke vare retfærdige og sloge ikke til, men naar jeg har bemærket dette, skal jeg sige, at Hovedspørgsmaalet er alligevel slet ikke det, om man ved den Lejlighed, som Retsplejereformen giver, vil gøre et Fremskridt ogsaa med Hensyn til de heromhandlede Sager ved Ophævelse af de gejstlige Retter. Det er et i Virkeligheden underordnet Spørgsmaal. Udvalgets Flertal har ment, at det var rigtigt at gøre dette Skridt. Naar den højtærede Minister ved gentagne Udtalelser i Dag har givet os Udsigt til Lovforslag fra hans Side om de gejstlige Retters Reform, maa jeg antage, at vi ville faa særlig Lejlighed til at reformere disse Retter, og naar han siger, at han erkender, at der ogsaa her er noget at reformere, og tilsiger sin Villighed til at samarbejde om en saadan Reform, synes jeg, at naar der aabnes en saadan Udsigt, kan der være Føje til at tage under fornyet Overvejelse, om man ved *denne* Retsplejereform skal afskaffe de gejstlige Retter eller ikke. Jeg kan slutte med at udtale, at vi med Glæde have været ledede af Justitsministeren under Forhandlingerne om dette Lovforslag. Vi erkendte, at vi have været godt ledede af Justitsministeren, og vi dele tilfulde det Ønske, han har udtalt, baade under tidligere Forhandlinger og under den nuværende, om, at Lovforslaget, naar det gaar fra dette Ting, maatte indeholde et samlet Indtryk af,

hvad Folketinget anser for rigtigt og forsvarligt at byde, og af hvad Justitsministeren anser for rigtigt og forsvarligt at modtage. I den Opfattelse, at det vilde være ønskeligt, at Lovforslaget, naar det gaar fra dette Ting, maatte kunne have Karakteren af, at dets Indhold havde fuld Tilslutning fra Tingets Side og fuld Tilslutning fra Ministerens Side, er jeg saa fuldstændig enig med Ministeren, og jeg kan kun sige, at jeg vil haabe og selv arbejde for, at vi, inden Sagen forlader dette Ting, maatte naa til en saadan Overensstemmelse, at Lovforslaget kan gaa til det andet Ting som Ministerens og Folketingets Forslag.

Nanke: Jeg ønsker at gøre en kort Bemærkning i Anledning af den ærede Ordførers Omtale af mit Ændringsforslag Nr. 18. Den ærede Ordfører sagde, at det passede ikke ind i den hele Ordning, fordi der ikke vilde findes noget Tilfælde, hvor der var en Ret, der bekæftedes af en Enkeltdommer, og hvor der tillige var en Retsskriver til Stede. Jeg vil da gøre den ærede Ordfører opmærksom paa, at han ikke har været klar af, at dette vil kunne ske efter § 672 i Lovforslaget. Derefter kan det ske, og dette forudsætter Lovforslaget ogsaa selv paa flere andre Punkter.

Jeg maa maaske gøre en anden lige saa kort Bemærkning. Den ærede Ordfører sagde, at mine Udtalelser om Forretningernes Fordeling ikke var nogen heldig Vej at gaa, og at det bedste Bevis derfor var det, at jeg ikke havde stillet noget Ændringsforslag, og Grunden til, at jeg ikke havde stillet noget Ændringsforslag, var den, at jeg ikke havde kunnet det, og ikke nogen som helst anden Grund. Jeg vil hertil blot gøre opmærksom paa, at lige saa vel som Udvalgets Flertal i forrige Samling paa det af mig angivne Punkt kunde føre det af Regeringen da forelagte Lovforslag til det, som nu er blevet forelagt, lige saa vel kunde jeg ved Ændringsforslag paa dette Punkt have ført dette Forslag tilbage til det andet. Men Grunden til, at jeg ikke har gjort det, er alene den, som jeg nævnede, da jeg talte forrige Gang, at jeg ikke vilde spille Tid. Jeg vidste nemlig, at hvis jeg havde udarbejdet saadanne Ændringsforslag, vilde jeg først have spildt min egen Tid ved at udarbejde dem, derefter vilde jeg have spildt Udvalgets Tid ved at forhandle om dem, og endelig vilde jeg have spildt